

Taylor Jenkins Reidová

Bez tebe napořád

**„Silné a dojemné...
Reidová mistrně
chyťí za srdce
a nepustí ho.“**

Publishers Weekly

Mladá fronta

Bez tebe napořád

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Taylor Jenkins Reidová

Bez tebe napořád – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Bez tebe napořád

Taylor Jenkins Reidová

Mladá fronta

Přeložila Jana Jašová

Copyright © 2013 by Taylor Jenkins Reid

Translation © Jana Jašová, 2018

ISBN 978-80-204-4327-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5017-3 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5016-6 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5018-0 (Mobi)

*Lindě Morrisové
(za to, že četla detektivky dvanáctileté holky)
a Alexu Reidovi
(muži, do kterého by se měl zamilovat celý svět)*

Pokaždé, když se ráno vzbudím, na chvíli zapomenou, že nejsi vedle mě, a natáhnu se po tobě. Vždycky ale nahmatám jen chladnou polovinu postele. Zadívám se na noční stolek na snímek nás dvou v Paříži a cítím nesmírnou radost, že i když to trvalo tak krátce, miloval jsem tě a ty jsi milovala mě.

Soukromá inzerce Craigslist, Chicago, 2009

Část první

ČERVEN

„Už ses rozhodla, jestli si změníš příjmení?“ zeptal se mě Ben. Seděl na druhém konci gauče a masíroval mi nohy. Vypadal tak hezky. Jak jen jsem mohla skončit s tak zatraceně atraktivním chlapem?

„Ještě nad tím uvažuju,“ popíchlá jsem ho. Ve skutečnosti už jsem s úvahami skončila. Obličej se mi roztáhl do širokého úsměvu. „Asi to udělám.“

„Opravdu?“ vyhrkl vzrušeně.

„Chtěl bys to?“

„To se ptáš vážně? Teda, nemusíš to dělat. Kdyby ti to připadalo nějak ponižující nebo... já nevím, jako bys zahazovala svoje příjmení,“ ujistil mě. „Chci, aby ses jmenovala tak, jak ti to bude vyhovovat. Ale kdyby sis vzala moje příjmení...“ slabě zrudl, „... to by bylo prostě super.“

Na manžela vypadal až moc sexy. Když se řekne manžel, člověk si představí plešatého tloušťíka, který vynáší odpadky. Ale můj manžel byl sexy. Mladý, vysoký a silný. Tak dokonalý. Vím, že to zní připitoměle, ale tak to má být, ne? Jako novomanželé se na sebe díváme růžovými brýlemi. „Asi budu Elsie Porter Rossová,“ oznámila jsem mu.

Na chvíli mi přestal masírovat chodidla. „To je bezva.“

Zasmála jsem se. „Proč?“

„Nevím.“ Vrátil se zase k masírování. „Asi je ve mně kus neandertálce. Prostě se mi líbí představa, že budeme Rossovi. Jsme. Pán a paní Rossovi.“

„Jo, to se mi líbí,“ potvrdila jsem. „Pán a paní Rossovi. Bezva.“

„Vždyť to říkám!“

„Tak domluveno. Hned jak dostaneme oddací list, zajdu na matriku nebo kde se to zařizuje a nechám to zapsat.“

„Prima,“ usmál se a odtáhl ruce z mých nohou. „Tak, Elsie Porter Rossová, teď jsem na řadě já.“

Chopila jsem se jeho chodidel. Na chvíli zavládlo ticho, během něhož jsem mu nepřítomně mnula prsty přes ponožky. Moje myšlenky se toulaly bůhví kde a po chvíli se ustálily na překvapivém zjištění: Mám hlad.

„Nemáš hlad?“ zeptala jsem se.

„Teď?“

„Mám hroznou chuť na lupínky Fruity Pebbles.“

„Ale nějaký cereálie tady máme, ne?“ zeptal se Ben.

„Jo, máme, ale... mám chuť na Fruity Pebbles.“ Měli jsme dospělácké cereálie, krabice zdravých hnědých věcí s přidávanými minerály a vlákninou. Já chtěla ty zběsile barevné, přeslazené.

„Tak pro ně někam skočíme? V obchodě mají ještě otevřeno a určitě tam Fruity Pebbles prodávají. Nebo ti pro ně zajedu já.“

„Ne! To po tobě nemůžu chtít. Přece nejsem tak líná.“

„Možná jsi líná, ale jsi moje žena a já tě miluju a chci, aby sis mohla dát, na co máš chuť.“

Začal se zvedat.

„Ale ne, vážně, to nemusíš.“

„Jdu na to.“ Ben na chvíli zmizel z pokoje a vrátil se s botami a kolem.

„Děkuju!“ Natáhla jsem se na celý gauč, zabrala jsem i místo, kde Ben před chvílí seděl. Usmál se na mě, otevřel dveře bytu a vyvezl kolo ven. Slyšela jsem, jak s cvaknutím vyklopil stojánek, a věděla jsem, že se ještě přijde rozloučit.

„Miluju tě, Elsie Porter Rossová,“ prohlásil a sklonil se k pohovce, aby mě políbil. Měl už cyklistickou přilbu i rukavice. Ušklíbl se na mě. „Moc se mi líbí, jak to zní.“

Zeširoka jsem se usmála. „Miluju tě. A díky!“

„Nemáš zač. Miluju tě! Za chvíli jsem zpátky.“ Zavřel za sebou dveře.

Opřela jsem si hlavu a zvedla knihu, ale nemohla jsem se soustředit. Ben mi už chyběl. Uteklo dvacet minut a já čekala, že se každou chvíli objeví, jenže dveře se pořád neotvíraly. Neslyšela jsem žádné kroky na schodech.

Po půlhodině jsem mu zavolala na mobil. Nebral to. Můj mozek mi začal předhazovat nejrůznější možnosti vysvětlení, většinou přitažené za vlasy. Někoho potkal, nějakou jinou ženu. Zastavil se ve striptýzovém klubu. Vytáčela jsem jeho číslo znovu a znovu, zatímco moje mysl přicházela s rozumnějšími, a tudíž děsivějšími variantami. Když to pořád nebral, zvedla jsem se z gauče a vydala se ven.

Nevím, co jsem čekala, že uvidím. Rozhlédla jsem se po ulici, ale po Benovi ani památky. Je bláznivé si hned myslet, že se zranil? Nemohla jsem se rozhodnout. Snažila jsem se uklidnit tím, že musel uvíznout v nějaké dopravní zácpě, anebo narazil na starého kamaráda. Minuty se vlekly, každá mi připadala jako hodina. Vteřiny trvaly nesnesitelně dlouho.

Sirény.

Slyšela jsem sirény mířící mým směrem. Nad střechami domů v naší ulici jsem viděla blikání jejich světel. Jejich kvílení jako by mě volalo, slyšela jsem v něm svoje opakované jméno: *El-sie. El-sie.*

Rozběhla jsem se. Než jsem se dostala na konec ulice, cítila jsem už chlad betonu pod bosými chodidly. Slabé tepláky mi profoukly, nehřály, ale běžela jsem dál, až jsem konečně spatřila místo, kam sirény mířily.

Viděla jsem dvě sanitky a hasičské auto. Taky pár policejních aut, která přehradila silnici. Rozběhla jsem se tam co nejrychleji, než jsem si vůbec stačila uvědomit, co dělám. Někoho zvedali na nosítka. Na krajnici ležel tirák obrácený na bok. Měl vysypaná okna, střepy se válely všude kolem. Zadívala jsem se upřeně na nákladák, snažila se přijít na to, co se stalo. A pak jsem si uvědomila, že silnice není posetá jen střepy. Pokrývaly ji i drobné barevné kousky čehosi dalšího. Pátrala jsem pohledem po tom, co jsem se modlila, abych neviděla... a vtom jsem to zahlédla. Přímo přede mnou – jak jsem to mohla přehlédnout? – napůl pod převráceným nákladákem, leželo Benovo kolo. Zkroucené a polámané.

Svět ztichnul. Sirény umlkly. Město se zastavilo. Srdce mi začalo bušit tak rychle, až mě píchalo v hrudi. Cítila jsem, jak mi v mozku pulzuje krev. Bylo takové horko. Kdy se tak oteplilo? Nemohla jsem dýchat. Zapomněla jsem dýchat. Nedýchala jsem.

Ani jsem si neuvědomila, že zase běžím, dokud jsem se nedostala ke dveřím sanitky. Začala jsem na ně bušit. Skákala jsem nahoru a dolů, abych viděla do okénka, ale bylo moc vysoko, než abych k němu dohlédla. Přitom jsem slyšela, jak mi pod nohama křupou Fruity Pebbles. Při každém výskoku jsem je zašlapávala do chodníku. Drtila je na miliony drobečků.

Sanitka odjela. Je v ní Ben? Je naživu? Je raněný? Třeba ho naložili do sanitky jen kvůli protokolu, že se to po nehodě musí, ale ve skutečnosti je v pořádku. Anebo tam není on? Třeba je někde tady. Třeba je v sanitce řidič toho nákladáku. Ale ten už musí být mrtvý, ne? Tohle nemohl přežít. Takže Ben je určitě v pořádku. Takhle funguje karma nehod, ne? Viníci umírají. Nevinní přežijí.

Otočila jsem se a rozhlížela se kolem sebe, ale Bena jsem nikde neviděla. Začala jsem rvát jeho jméno. Věděla jsem, že je v pořádku. Byla jsem si jistá. Jen jsem potřebovala, aby se to už vyřešilo. Abych ho uviděla s nepatrným škrábancem, jak ho propouštějí, že už může jít domů. Pojd se mnou domů, Bene. Poučila jsem se. Už nikdy po tobě nebudu chtít, abys mě takhle obskakoval. Dalo mi to lekci, ano, a teď už pojďme domů.

„Bene!“ křičela jsem do nočního povětří. Tak studeného. Kdy se tak ochladilo? „Bene!“ Měla jsem pocit, že běhám pořád dokola, dokud mě nezarazil policista.

„Madam!“ Chytil mě za paži. Pořád jsem vřískala. Potřebovala jsem, aby mě Ben slyšel. Aby věděl, že jsem tady. A že je načase jít domů. „Madam,“ oslovil mě policista znovu.

„Co?!“ houkla jsem mu do obličeje. Vytrhla jsem se mu a zatočila se kolem své osy. Snažila jsem se dostat do oblasti ohrazené mobilními zábranami. Věděla jsem, že ti, kteří tam tu pásku natáhli, mě určitě pustí dál. Pochopí, že potřebuju najít svého manžela.

Strážník mě zase chytil za paži. „Madam!“ vyštěkl, tentokrát přísněji. „Tam teď nesmíte.“ Copak nechápe, že právě teď tam *musím*?!

„Potřebuju najít manžela!“ odsekla jsem. „Možná je raněný. To je jeho kolo. Musím ho najít.“

„Madam, vašeho manžela odvezli do nemocnice Cedars-Sinai. Mám vás tam vzít?“

Zírala jsem na něj, ale nechápala, co mi vykládá.

„Kde je?“ Potřebovala jsem, aby mi to zopakoval, vůbec jsem mu nerozuměla.

„Madam, vašeho manžela odvezli do nemocnice Cedars-Sinai, ambulance už odjela. Chcete, abych vás tam vzal?“

Ben není tady? Byl v té sanitce?

„Je v pořádku?“

„Madam, nemůžu...“

„Je v pořádku?!“

Strážník se na mě díval. Pak smekl čapku a přitiskl si ji na prsa. Věděla jsem, co to znamená. Mokrát jsem to viděla v historických filmech, na schodech čerstvých válečných vdov. V tu chvíli jsem začala prudce vzlykat.

„Musím ho vidět!“ vřískala jsem skrz slzy. „Musím ho vidět! Musím za ním.“ Klesla jsem na kolena doprostřed silnice, ovocné lupínky pode mnou křupaly. „Je v pořádku? Měla bych být u něj. Jen mi řekněte, že je živý!“

Strážník se na mě díval a v očích se mu zračil soucit i vina. Nikdy jsem v jednom pohledu neviděla tyhle dvě emoce pohromadě, ale rozeznat šly snadno. „Madam, je mi líto. Váš manžel...“

Nespěchal. Nepoháněl ho adrenalin jako mě. Věděl, že není proč spěchat. Že mrtvé tělo mého manžela může počkat.

Nenechala jsem ho domluvit. Věděla jsem, co mi chce říct, a nechtěla jsem tomu věřit. Nevěřila jsem tomu. Ječela jsem na něj, bušila mu pěstmi do hrudi. Byl to velký chlap, nejmiň metr osmdesát, tyčil se nade mnou. Připadala jsem si jako dítě, ale to mě nezastavilo. Dál jsem se na něj vrhala a bušila do něj. Chtěla jsem mu dát facku. Kopnout ho. Chtěla jsem, aby cítil stejnou bolest jako já.

„Zemřel při srážce. Je mi líto.“

V tu chvíli jsem se zhroutila na zem. Všechno se se mnou točilo. Slyšela jsem, jak mi vyletěl pulz, ale nedokázala jsem se soustředit na to, co ten policista říká. Nikdy by mě nenapadlo, že se něco takového může stát. Myslela jsem, že špatné věci se stávají jen namyšleným lidem. Ne lidem, jako jsem já, kteří chápou, jak je život křehký, kteří uznávají autoritu vyšší moci. Ale stalo se to. Stalo se to mně.

Tělo mi znehybnělo. Oči vyschly. Obličej ztuhnul. Zírala jsem na zábrany a neuhýbala pohledem. Paže jsem měla bez citu. Ani jsem nevěděla, jestli stojím, nebo sedím.

„Co je s řidičem?“ zeptala jsem se strážníka, už klidně a vyrovnaně.

„Pardon?“

„Co se stalo s tím člověkem, co řídil ten tirák?“

„Zahynul, madam.“

„To je dobře,“ prohlásila jsem necitelně jako sociopat. Policista přikývl, možná jako by potvrdzoval tu nevyslovenou dohodu mezi námi: on bude předstírat, že to neslyšel, já budu předstírat, že nepřeju smrt dalšímu člověku. Ale já to nechtěla odvolat.

Strážník se natáhl po mé ruce a vedl mě k policejnímu autu. Zapnul sirénu, abychom se brzy vymotali z ucpaných ulic, a já viděla, jak se Los Angeles rychle míhá kolem nás. Ještě nikdy nevypadalo tak ohavně.

Když jsme se dostali do nemocnice, policista mě usadil do čekárny. Trásla jsem se tak silně, že židle pode mnou nadskakovala.

„Musím za ním,“ řekla jsem mu. „Musím za ním!“ zaječela jsem. Všimla jsem si jmenovky. Strážník Hernandez.

„Chápu. Pokusím se zjistit, co se dá. Doufám, že se nám podaří sehnat vám sociálního pracovníka, který se vás ujme. Hned jsem zpátky.“

Slyšela jsem ho mluvit, ale nedokázala jsem se přimět, abych na to reagovala nebo ho aspoň vzala na vědomí. Seděla jsem na židli a zírala do protější zdi. Cítila jsem, že se mi hlava kývá ze strany na stranu. Začala jsem vstávat, abych se vydala na sesternu, ale strážník Hernandez mě zatlačil zpátky na místo. Teď s ním byl nějaký pomešší chlapík ve středním věku, v modré košili a červené kravatě. Vsadila bych se, že ten pitomec si myslí, že mu nosí štěstí. Když si ji váže, určitě má pocit, že ho čeká bezva den.

„Elsie,“ oslovil mě. Zřejmě jsem strážníku Hernandezovi pověděla svoje jméno. Ani jsem si na to nevzpomínala. Natáhl ke mně ruku, jako by čekal, že mu s ní potřesu. V tak tragickém okamžiku jsem na formality neměla sílu a nechala jsem ji tam jen tak viset. Předtím bych nikdy

neodmítla podanou ruku. Jsem milá holka. Někdy až moc. Nikdo mě nejspíš nikdy neoznačil za „nepříjemnou“ nebo „vzpornou“.

„Vy jste manželka Bena Rosse? Máte u sebe řidičský průkaz?“ zeptal se mě ten s červenou kravatou.

„Ne. Jen jsem... vyběhla z domu, když... nemám...“ Zadívala jsem se na svoje bosé nohy. Nemám ani boty a ten chlap si myslí, že mám řidičák?

Strážník Hernandez odešel. Dívala jsem se, jak se pomalu, rozpačitě vzdaluje. Asi měl pocit, že tady už udělal, co se dalo. Kéž bych taky mohla odejít od toho všeho a vrátit se domů. K manželovi a do teplé postele. K manželovi, teplé posteli a misce zasraných Fruity Pebbles.

„Bohužel vás tam nemůžu pustit, Elsie,“ sdělil mi chlap s červenou kravatou.

„Proč ne?“

„Lékaři na něm pracují.“

„Je živý?!“ vřískla jsem. Jak rychle se dokáže vrátit naděje.

„Ne, je mi líto,“ zavrtěl hlavou. „Váš manžel zemřel při nehodě. Byl ale zaregistrovaný jako dárce orgánů.“

Měla jsem pocit, že jsem ve výtahu, který se utrhl a řítí se k zemi. Rozebírají ho na kusy a ty dají jiným lidem. Berou mu jeho orgány.

Seděla jsem na židli a uvnitř jsem byla úplně mrtvá. Napůl jsem chtěla začít na toho chlapa řvát, ať mě pustí na sál. Ať mi dovolí Bena vidět. Chtěla jsem proběhnout těmi lítacími dveřmi, najít ho, obejmout ho. Co to s ním dělají? Nedokázala jsem se ale pohnout. Taký jsem umřela.

Muž s červenou kravatou na chvíli odešel a vrátil se s horkou čokoládou a pantofli. Oči jsem měla suché a unavené. Skoro jsem jimi neviděla. Všechny smysly jako by byly potlačené. Cítila jsem se polapená ve vlastním těle, oddělená od těch kolem mě.

„Máte někoho, komu bychom mohli zavolat? Rodičům?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Anna,“ hlesla jsem. „Měla bych zavolat Anně.“

Položil mi ruku na rameno. „Můžete mi napsat její číslo? Já jí zavolám.“

Přikývla jsem. Podal mi papír a propisku. Trvalo mi asi minutu, než jsem si její číslo vybavila. Dříve jsem její číslo napsala několikrát špatně, ale když jsem mu papír vracela, byla jsem si téměř jistá, že tentokrát je napsané napoprvé správně.

„A co Ben?“ zeptala jsem se. Nevím, co jsem chtěla slyšet. Jen... jsem to ještě nedokázala vzdát. Ještě jsem nebyla ve fázi „zavoláme někomu, kdo ji odveze domů a bude na ni dávat pozor“. Člověk musí bojovat, ne? Musím ho najít a zachránit. Jak ho mám najít a zachránit?

„Sestry už zavolaly jeho nejbližším příbuzným.“

„Cože? Jeho nejbližší příbuzná jsem já.“

„V řidičáku měl zřejmě adresu v Orange County. Museli jsme podle zákona uvědomit jeho rodinu.“

„Koho jste zavolali? Kdo přijede?“ Ale už jsem to věděla.

„Zkusím to zjistit. Tak já půjdu zavolat té Anně. Za chvíli jsem zpátky.“

Přikývla jsem.

V hale kolem jsem viděla a slyšela další čekající příbuzné. Někteří vypadali zachmuřeně, ale většina se tvářila normálně. Byla tam mladá maminka, která své dceři četla knížku. Kluk, co si držel pytlík s ledem na tváři, seděl vedle našťvaně se tvářícího otce. Dvojice teenagerů se držela za ruce. Netušila jsem, co tam dělali oni, ale usmívali se a flirtovali spolu, takže tam určitě nebyli z tak děsivého důvodu jako já... Chtělo se mi na ně začít vrískat. Chtěla jsem jim říct, že tohle je čekárna pohotovosti pro naléhavé případy a že tady nemají co dělat, když vypadají tak šťastně a bezstarostně. Chtěla jsem na ně zařvat, ať si jdou domů a jsou šťastní někde jinde, protože se na to odmítám dívat. Nepamatovala jsem si, jaké to je, cítit se jako oni. Dokonce jsem si ani nepamatovala, jak jsem se cítila předtím, než se tohle stalo. Cítila jsem jen drtivou hrůzu. A vztek na ty dva pitomce, kteří se na sebe museli pořád tak culit.

Nenáviděla jsem je a nenáviděla jsem ty zatracené sestry, co se míhaly kolem, pro které tenhle den nebyl nejhorší v jejich životě. Telefonovaly a nosily papíry z kopírky a pily kávu. Nenáviděla jsem je za to, že v takové chvíli můžou pít kafe. Nenáviděla jsem všechny v celé nemocnici za to, že nejsou zoufalí.

Muž v červené kravatě se vrátil a oznámil mi, že Anna už je na cestě. Nabídl se, že než přijede, on zůstane se mnou. Pokrčila jsem rameny. Ať si dělá, co chce. Jeho přítomnost pro mě nebyla žádnou útěchou, ale aspoň mi bránila vrhnout se na lidi v čekárně a ječet na ně, jak můžou v takovou chvíli jíst čokoládovou tyčinku. Moje vzpomínky zalétly k ovocným lupínkům rozsypaným na silnici. Tušila jsem, že až se vrátím domů, pořád tam budou. Nikdo je neuklidil, protože nikdo nemohl tušit, jak děsivý pohled to pro mě bude. Přemýšlela jsem, kvůli jaké hlouposti Ben zemřel. Fruity Pebbles. Zemřel kvůli nim. Bylo by to komické, kdyby... Ale tohle nikdy nebude k smíchu. Na tomhle není vůbec nic k smíchu. Ztratila jsem manžela, protože jsem zatoužila po misce dětských lupínků v krabici s obrázkem Flinstoneových. Nenáviděla jsem se za to. Ze všech lidí v nemocniční čekárně jsem nejvíc nenáviděla samu sebe.

Anna se přihnala v panickém spěchu. Nevím, co jí ten s červenou kravatou vykládal. Vstal, aby se s ní pozdravil, a zarazil tak její úprk ke mně. Viděla jsem, jak spolu mluví, ale neslyšela ani slovo. Trvalo to jen vteřinu, než se Anna vrhla ke mně a objala mě. Nechala jsem její paže tam, kam mi je položila, ale neměla jsem sílu jí objetí oplatit. Byla jsem jako leklá ryba. Zašeptala mi do ucha „Je mi to líto“ a já se jí zhroutila do náruče.

Neměla jsem v sobě žádnou vůli ovládat se, touhu skrýt svou bolest. Kvílela jsem v čekárně nahlas. Vzlykala a popotahovala jsem jí na prsou. Kdybych byla při smyslech, okamžitě bych se od téhle části jejího těla odtáhla. Vždycky jsem se cítila nejistě, když jsem se očima a rty přiblížila k tak choulostivé části ženského těla, ale zrovna teď mi cokoliv souvisejícího se sexem připadalo plytké a hloupé. Sex byl něco, co dělají dva hlupáci z nudy. Ti dva šťastní pubertáci to nejspíš provozují ze sportu.

Její objetí mě neuklidňovalo. Z očí se mi řinuly slzy, jako bych je ze sebe tlačila, i když jsem je netlačila. Prostě si tekly samy. Ani jsem se necítila smutná. Ten pocit devastace byl tak hluboký a nesmírný, že mi mé slzy připadaly nicotné a ubohé.

„Je mi to tak líto, Elsie. Viděla jsi ho?“

Neodpověděla jsem. V tom záchvatu pláče jsme se nějak svezly na podlahu čekárny a seděly tam, nevím – připadalo mi, že celé hodiny. Chvillemi jsem kvílela, chvillemi necítila nic. Většinou jsem jen

ležela Anně v náručí, ne proto, že jsem to potřebovala, ale abych se na ni nemusela dívat. Nakonec mě Anna opřela o stěnu, vstala a vydala se k pultu sester. Tam na jednu z nich začala řvát.

„Jak dlouho ještě budeme čekat, než nás pustíte k Benu Rossovi?!“ hulákala na mladou hispánskou zdravotnici, která seděla za počítačem.

„Madam...“ Sestra se začala zvedat, ale Anna od ní ucouvla.

„Strčte si tu svou madam, víte kam. Řekněte mi, kde je. Pustte nás k němu.“ Muž v červené kravatě se nějak objevil vedle ní a začal ji uklidňovat.

Mluvil s Annou několik minut. Viděla jsem, jak se jí pokouší dotknout, utiřit ji, ale trhla ramenem, aby uhnula z jeho dosahu. Dělal jen svou práci. Všichni tady dělali svou práci. Ti neschopní idioti.

Viděla jsem, jak vchodem do nemocnice proběhla starší žena. Asi šedesátnice, s dlouhými zrzavě hnědými vlasy, které jí ve vlnách splývaly kolem obličeje. Po tvářích jí tekla rozmazaná řasenka, přes rameno měla hnědou kabelku a kolem krku přehozený černohnědý šátek. V ruce držela balíček kapesníků. Kéž bych svůj žal dokázala ovládnout natolik, abych si řekla o kapesníčky. Smrkala jsem do rukávů, otírala si nos okrajem trička. Slzy jsem nechávala kapat rovnou na podlahu.

Žena běžela rovnou k recepčnímu pultu, chvíli se o něčem dohadovala, pak ustoupila a šla se posadit. Když se na mě krátce podívala, hned jsem věděla, kdo to je. Zírala jsem na ni. Nemohla jsem od ní odtrhnout oči. Moje tchyně. A zároveň naprosto cizí člověk. Několikrát jsem viděla její fotku v albu, ale ona mou nikdy.

Zvedla jsem se a zamířila na toalety. Nevěděla jsem, jak se jí mám představit. Jak jí vysvětlit, že jsme tu obě kvůli stejnému muži. Že obě truchlíme nad stejnou ztrátou. Zůstala jsem stát před zrcadlem a dívala se na sebe. Obličej jsem měla rudý a plný skvrn. Oči podlité krví. Dívala jsem se na sebe a říkala si, že tenhle obličej někdo miloval. A teď je pryč. Takže teď už tu tvář nikdo nemiluje.

Když jsem se vrátila, tchyně tam nebyla. Otočila jsem se a spatřila Annu, která se natáhla po mé ruce. „Můžeš jít dál,“ oznámila mi a vedla mě k muži s červenou kravatou. Ten si mě převzal a provedl mě dvoukřídlými dveřmi.

Tam se před vchodem do sálu zastavil a zeptal se mě, jestli chci, aby šel se mnou. Proč bych to měla chtít? Vůbec ho neznám. Nic pro mě neznamená. Zato ten muž uvnitř pro mě znamená všechno. Nic člověku nepomůže, když ztratil všechno. Otevřela jsem dveře. Byli tam i další lidé, ale já viděla jen Benovo tělo.

„Pardon?!“ ozvala se moje tchyně v slzách. Znělo to zoufale, ale taky výhrůžně. Nevšímal jsem si jí.

Vzala jsem jeho obličej do dlaní. Na dotek byl chladný. Víčka měl zavřená. Už nikdy neuvidím jeho oči. Napadlo mě, že už je třeba nemá. Nemohla jsem se podívat, nemohla jsem to zjistit. Obličej měl pohmožděný a já nevěděla, co to znamená. Trvalo to dlouho, než umřel? Umíral dlouho, sám na opuštěné ulici? Panebože, trpěl?! Točila se mi hlava. Tělo měl zakryté prostěradlem. Bála jsem se ho nazdvihnout. Děsilo mě, kolik z Bena bych tam mohla uvidět. Nebo kolik z Bena bylo pryč.

„Ochranka!“ vykřikla tchyně.

Držela jsem Bena za ruku, když se ve dveřích objevil muž z bezpečnostní služby. Podívala jsem se na svou tchyni. Nemohla vědět, kdo jsem. Nemohla pochopit, co tam dělám. Ale musí přece vědět, že jejího syna miluju. To už jí snad mohlo dojít.

„Susan,“ vzlykla jsem. „Prosím, Susan, nedělejte to.“

Zmateně a nechápavě se na mě zadívala. Už z toho, že jsem znala její jméno, jí muselo být jasné, že nejsem jen tak nějaká pomatená vetřelkyně. Nepatrně pokývla a podívala se na muže z ochranky. „Omlouvám se, můžete nás chvíličku nechat?“ Uniformovaný strážce vyšel ven a ona se otočila k sestře. „Vý taky, děkuju.“ Ošetřovatelka opustila sál a zavřela za sebou dveře.

Susan vypadala zmučeně, zničeně, a přece vyrovnaně. Jen to působilo tak, že její vyrovnanost ji udrží pohromadě sotva příštích pět vteřin, než se všechno rozpadne na kusy.

„Má na ruce snubní prsten,“ ozvala se. Dívala jsem se na ni a snažila se dýchat. Ochable jsem zvedla ruku, abych jí ukázala svůj. Stejný.

„Vzali jsme se před týdnem,“ pronesla jsem skrz slzy. Cítila jsem, jak mi koutky rtů klesly. Připadaly mi tak těžké.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se mě. Začala se třást.

„Elsie,“ odpověděla jsem. Naháněla mi strach. Vypadala zároveň rozzuřeně a zranitelně, jako puberták na útěku z domova.

„Elsie, a jak dál?“ procedila skrz zuby.

„Elsie Rossová.“

A pak se rozsypala. Rozsypala se jako já. Vzápětí už byla na podlaže, a nikde poblíž nebyly žádné papírové kapesníky, které by ochránily podlahu před přívalem jejích slz.

Anna seděla vedle mě a držela mě za ruku. Já seděla vedle Bena a vzlykala jsem. Susan se už před chvílí omluvila. Přišel za námi muž v červené kravatě a prohlásil, že musíme vyřídit pár věcí a že je potřeba přemístit Benovo tělo. Jen jsem zírala před sebe, nedokázala jsem se soustředit na to, co se kolem mě děje, dokud mi kravaták nepodal sáček s Benovými věcmi. Byl tam jeho mobil, peněženka, klíčky.

„Co je to?“ vyhrkla jsem, i když jsem to věděla.

Než mi stačil odpovědět, objevila se ve dveřích Susan. Rysy měla napjaté, oči podlité krví. Vypadala starší než před chvílí. Vyčerpaně. Působila jsem taky tak? Vsadím se, že ano.

„Co to děláte?“ vyjela na toho muže.

„My... musíme vyklidit sál. Tělo vašeho syna bude převezeno.“

„Proč jí to dáváte?“ zeptala se Susan konkrétněji. Vyslovila to, jako bych tam ani nebyla.

„Pardon?“

Susan přešla sálem ke mně a vzala mi z ruky sáček s Benovými věcmi. „Všechna rozhodnutí o Benovi, všechnen jeho osobní majetek náleží mně.“

„Madam...“ ozval se muž s červenou kravatou.

„Všechno,“ zdůraznila.

Anna se zvedla a chytila mě za ruku, aby mě odvedla. Myslela to dobře, chtěla mě zachránit před tou situací a já chtěla odejít s ní, jenže jsem se nemohla nechat jen tak vystrnadit. Vytrhla jsem se Anně a otočila se na Susan.

„Můžeme probrat další kroky?“ zeptala jsem se jí.

„Co chcete probírat?“ opáčila chladně. Už se zase ovládala.

„Myslím tím...“ Vlastně jsem sama nevěděla, co myslím.

„Paní Rossová,“ ozval se muž s červenou kravatou.

„Ano?“ zareagovaly jsme se Susan obě.

„Pardon,“ dodala jsem. „Kterou z nás myslíte?“

„Tu starší.“ Díval se na Susan. Podle mě se snažil dát jí tím najevo respekt, ale pořádně ji tím ranil. Nechtěla být jednou ze dvou paní Rossových, to bylo jasné, ale vsadila bych se, že ještě víc se jí protivilo být tou starší.

„Tomuhle nesmyslu odmítám věřit,“ oznámila všem v místnosti. „Ta osoba nemá absolutně žádný důkaz o tom, že ji můj syn vůbec znal, natož že se s ní oženil. Nikdy jsem o ní neslyšela! Můj vlastní syn. Viděla jsem ho minulý měsíc. Vůbec o ničem se mi nezmínil! Takže ne, nedovolím, aby si synovy věci odnesl naprosto cizí člověk. To nedopustím.“

Anna vykročila k Susan. „Možná bychom měli všichni trochu vychladnout,“ navrhla.

Susan škubla hlavou, jako by si Anny všimla až teď. „Kdo jste?“ zeptala se. Asi podobným tónem, jako kdyby se před ní z miniaturního autíčka vynořil další klaun. Jako by ji už unavovali další a další lidé, kteří se tady pořád objevovali.

„Jsem přítelkyně,“ odpověděla Anna, „a nemyslím, že se teď někdo z nás dokáže chovat racionálně, takže možná bychom se nejdřív měli nadechnout...“

Susan se obrátila k muži v červené kravatě a její pohyb přerušil Annu v půlce věty. „Musím si s vámi promluvit mezi čtyřma očima,“ vyštěkla na něj.

„Madam, prosím, uklidněte se.“

„Uklidnit se?! To snad nemyslíte vážně!“

„Susan...“ začala jsem. Nevím, jak jsem chtěla pokračovat, ale Susan to bylo stejně fuk.

„Dost!“ vyjela a zvedla dlaň proti mému obličejí. Bylo to agresivní, instinktivní gesto, jako by se chtěla chránit proti mým slovům.

„Madam, Elsie sem přivezla policie. Z místa nehody. Nemám důvod pochybovat o tom, že ona a váš syn byli to, co uvádí.“

„Manželé?“ pronesla nevěřicně Susan.

„Ano,“ potvrdil kravaťák.

„Zavolejte na matriku! Chci vidět záznam o tom sňatku!“

„Elsie, máte doma oddací list, který byste paní Rossové mohla ukázat?“

Jako bych se před nimi scvrkávala. Nechtěla jsem vypadat tak maličká. Chtěla jsem stát hrdě a zpřímá a sebevědomě. Jenže tohle už bylo moc. A já se neměla čím prokázat.

„Ne, ale Susan...“ začala jsem a slzy mi stékaly po tvářích. Připadala jsem si tak ošklivá, tak malá a hloupá.

„Přestaňte mi tak říkat!“ zaječela. „Vůbec mě neznáte! Přestaňte mě oslovovat křestním jménem!“

„Fajn,“ odsekla jsem. Zírala jsem před sebe, soustředěná na tělo na stole. Na tělo svého manžela. „Nechte si to, všechno,“ řekla jsem. „Je mi to jedno. Můžeme tady na sebe vrískat do rána, ale tím se stejně nic nezmění. Takže je mi úplně u prdele, kde skončí jeho peněženka.“

Vykočila jsem, kladla mechanicky jednu nohu před druhou a vyšla ven. Tělo svého muže jsem nechala s ní. V tu chvíli, kdy jsem se ocitla na chodbě, kdy za námi Anna zavřela dveře, už jsem toho litovala. Měla jsem u něj zůstat, dokud by mě sestry nevyhodily.

Anna mě postrčila do auta.

Pomohla mi nasednout, zapnula mi bezpečnostní pás. Pak pomalu projela městem a zaparkovala na mé příjezdové cestě. Nic z toho jsem nevnímala, najednou jsem stála před svými dveřmi.

Když jsem vešla do bytu, neměla jsem ponětí o tom, jaká denní doba je. Netušila jsem, kolik času uteklo od chvíle, kdy jsem se povalovala v pyžamu na gauči a fňukala jako rozmazlená princezna, že mám chuť na cereálie. Byt, který jsem milovala, který se pro mě stal „naším“ bytem, když se Ben přistěhoval, mě zradil. Od Benovy smrti se vůbec nezměnil. Jako by mu na tom ani nezáleželo.

Neodstranil jeho boty, které stály uprostřed pokoje. Nesložil deku, kterou Ben používal. Dokonce neměl ani tolik slušnosti, aby přede mnou zamaskoval jeho zubní kartáček. Tenhle byt se choval, jako by se vůbec nic nezměnilo, ačkoli se změnilo úplně všechno. Oznámila jsem to stěnám bytu. „Je mrtvý. Už se domů nikdy nevrátí.“ Anna mi krouživým pohybem mnula záda. „Já vím, zlato. Já vím.“

Nevěděla. Nemohla vědět. Vešla jsem do ložnice, uhodila se ramenem o dvevní rám, ale nic jsem necítila. Došla jsem ke své straně postele. Pořád jsem cítila Benovu vůni. Tady v těch pokrývkách pořád ještě byl. Zvedla jsem jeho polštář a očichala ho, zatímco jsem polykala slzy. Vrátila jsem se do kuchyně, kde mi Anna podala sklenici vody. Prošla jsem s polštářem v náruči kolem ní, vzala si čistý pytel na odpadky a nacpala polštář dovnitř. Stlačila jsem ho, zavázala jsem cípy, přidávala další a další uzly, až se igelit přetrhl a pytel spadl na kuchyňskou podlahu.

„Co to děláš?“ zeptala se Anna.

„Voní jako Ben,“ vysvětlila jsem jí. „Nechci, aby se ta vůně vypařila. Chci ji uchovat.“

„Nevím, jestli to jde,“ pronesla opatrně.

„Jdi do hajzlu.“ Vrátila jsem se do ložnice.

Začala jsem brečet v tu vteřinu, kdy se moje hlava dotkla polštáře. Nenáviděla jsem, co to ze mě udělalo. V životě jsem nikoho neposlala do hajzlu, natožpak Annu.

Byla to moje nejlepší kamarádka už od sedmnácti let. Seznámily jsme se první den na vysoké, ve frontě v menze. Neměla jsem si s kým sednout a ona se snažila vyhnout jednomu klukovi. Pro nás obě to byl zásadní okamžik. Když se Anna rozhodla přestěhovat se do Los Angeles, aby se stala herečkou, šla jsem s ní. Ne proto, že by mě Los Angeles nějak lákalo, nikdy předtím jsem tady nebyla, ale protože jsem chtěla být s ní. „Hele, knihovnici můžeš dělat kdekoli,“ řekla mi. A měla naprostou pravdu.

A teď, devět let po našem seznámení, jsme skončily tady a ona mě pozorovala, jako kdyby čekala, kdy si začnu řezat zápěstí. Kdybych dokázala trochu rozumně uvažovat, muselo by mi dojít, že právě tohle je podstata přátelství, ale zrovna teď mi to bylo jedno. Všechno mi bylo jedno.

Anna přišla za mnou se dvěma prášky a sklenicí vody. „Tohle jsem našla v lékárnice,“ ozvala se. Dívala jsem se jí do dlaně a poznala jsem, co to je. Vicodin, který si Ben přinesl před měsícem od doktora, když měl ztuhlá záda. Skoro ho nebral. Myslím, že mu to připadalo moc zženštilé.

Vzala jsem si je bez ptaní a rovnou je polkla. „Děkuju ti.“ Anna mě přikryla a lehla si na gauč. Byla jsem ráda, že ji nenapadlo natáhnout se na postel vedle mě. Nechtěla jsem, aby ji připravila o Benovu vůni. Oči mě pálily od pláče, končetiny jsem měla ochablé, ale můj mozek potřeboval Vicodin, aby vypnul. Když jsem začala usínat, přelezla jsem na Benovu půlku lůžka. „Miluju tě,“ řekla jsem a poprvé tam neležel nikdo, kdo by to slyšel.

Vzbudila jsem se s pocitem, jako bych měla kocovinu. Natáhla jsem se po Benově ruce, jako jsem to dělala každé ráno, ale jeho strana postele byla prázdná. Na okamžik jsem si pomyslela, že je asi v koupelně, nebo už v kuchyni chystá snídani – a pak se mi to vybavilo. Zase mě zavalilo zoufalství, tentokrát tupější, ale těžší, nalehlo na moje tělo jako deka, táhlo mi srdce ke dnu jako kámen.

Položila jsem si dlaně na tváře a snažila se setřít si slzy, ale tryskaly mi z očí tak rychle, že jsem je nestačila pochyťat. Bylo to jako v komiksu, kde se postavíčkář oči mění ve vodotrysky.

Anna ke mně přišla s utěrkou a osušila mi je.

„Tak už jsi vzhůru,“ prohodila překvapeně.

„Máš postřeh.“ Proč jsem tak zlá? Já přece taková nejsem. Necho vám se ke druhým hrubě.

„Volala Susan.“ Anna moje vyštěknutí nekomentovala a já jí za to byla vděčná.

„Co říkala?“ Posadila jsem se a popadla z nočního stolku skleničku vody, která tam zůstala od večera. „Co ode mě může chtít?“

„Neříkala nic. Jen že jí máš zavolat.“

„Bezva.“

„Nechala jsem ti číslo na ledničce. Kdybys přece jen chtěla.“

„Díky.“ Napila jsem se vody a postavila se.

„Musím jít vyvenčit Bugsyho, ale pak hned zase přijdu,“ oznámila mi Anna. Bugsy je její anglický buldoček. Pořád slintá. Chtělo se mi odseknout, že Bugsyho nemusí venčit, protože je to líná potvora, ale to jsem nemohla. Vážně bych už se měla přestat chovat tak hnusně.

„Dobře.“

„Nemám ti zvenku něco přinést?“ nabídla se a to mi připomnělo, jak jsem chtěla po Benovi, aby mi přinesl Fruity Pebbles. Vlezla jsem si zase do postele.

„Nic, děkuju.“

„Tak jo, vrátím se brzo.“ Na chvíli se zarazila. „Nebo chceš, abych tady s tebou ještě počkala, kdyby ses rozhodla jí zavolat?“

„Ne, díky. To zvládnou.“

„Fajn, tak kdyby sis to rozmyslela...“

„Díky.“

Anna odešla. Slyšela jsem, jak zabouchla dveře, a dolehlo na mě, že jsem sama. Sama v tomhle pokoji, v tomhle bytě, ale hlavně sama v životě. Hlava mi to skoro ani nebrala. Vstala jsem z postele a šla si pro lístek s telefonním číslem, který byl na lednici. Vtom jsem zahlédla magnet z Pizzerie Georgie. Svezla jsem se na zem, tváří na chladné dlaždice. Nedokázala jsem se přimět, abych se zvedla.

PROSINEC

Byl Silvestr a my s Annou měly velký plán. Půjdeme na večírek, na kterém bude ten kluk, se kterým flirtuje v posilovně, a v půl dvanácté odjedeme. Chtěly jsme jet na pláž, otevřít si tam spolu láhev šampaňského a vstoupit do nového roku opilé a promáčené sprškami slané vody.

Místo toho se Anna na večírku opila, začala se muchlovat s klukem z posilovny a na pár hodin s ním někam zmizela. To pro ni bylo typické a já to na ní musela milovat. To, že nikdy nic nedopadlo tak, jak jsme si plánovaly. Vždycky se něco stalo. Anna mi poskytovala vítanou úlevu od vlastní povahy. Povahy, která musela vždycky postupovat podle plánu. Mně se nikdy nic nedělo. Když jsem uvízla na večírku a musela čekat, až se Anna odněkud zase vynoří, nezlobila jsem se ani jsem nebyla překvapená. Tušila jsem, že to může dopadnout takhle. Jen jsem byla trochu otrávená, že vítám nový rok uprostřed cizích lidí. Rozpačitě jsem tam stála a zírala do skleničky šampaňského, zatímco se ostatní objímali a líbali. Večer jsem si ale pokazit nenechala. Bavila jsem se s pár fajn lidmi, snažila se užívat si.

Seznámila jsem se s nějakým Fabianem, který zrovna dokončil medicínu, ale tvrdil, že jeho opravdovou životní vášní je dobré víno, dobré jídlo a dobré ženy. Při tom posledním na mě mrknul. Když jsem se pak z naší konverzace chtěla zdvořile omluvit, požádal mě o telefonní číslo a já mu ho dala. Byl sice atraktivní, ale věděla jsem, že pokud zavolá, nevezmu to. Fabian vypadal jako mladík, který by mě pozval na první rande do drahého baru, a až bych si skočila na toaletu, flirtoval by s jinými děvčaty. Mladík, který by noc se mnou bral jako svoje další vítězství. Pro něj to byla jen hra, a já... já prostě nikdy nevěděla, jak ji správně hrát.

Zato Anna se bavit uměla. Setkávala se s různými lidmi, flirtovala s nimi. Měla v sobě něco, kvůli čemu muži kolem žen krouží a odhazují svou sebeúctu. Anna se vztahům vždycky oddávala naplno a já sice chápala, že chce žít takhle, ale při pohledu zvenčí mi připadalo, že tomu vždycky nějak chybí vášeň. Bylo to spíš vy kalkulované. Já čekala na někoho, z koho by se mi podlomila kolena a kdo by na tom byl stejně. Někoho, kdo nebude hrát hry, protože by ho připravovaly o čas se mnou. Nevěděla jsem, jestli takový člověk existuje, ale byla jsem ještě moc mladá na to, abych se té představy vzdávala.

Nakonec jsem našla Annu, jak spí v největší koupelně. Odtáhla jsem ji do taxíku a odvezla domů. Než jsem se dostala k sobě, byly dvě ráno a já měla dost. Láhev šampaňského, kterou jsme si plánovaly vypít na pláži, zůstala neotevřená. Šla jsem do postele.

Když jsem usínala s nedbale odličenýma očima, šaty s flitry jsem odhodila na podlahu, myslela jsem na to, co by mi tenhle rok mohl přinést. Moje mysl probírala nejruznější možnosti, i ty nepravděpodobné. Vůbec bych si ale nedokázala představit, že do konce května budu vdaná.

Na Nový rok jsem se v bytě vzbudila sama, tak jako každý den. Na tom nebylo nic zvláštního ani nečekaného. Asi dvě hodiny jsem si četla v posteli, pak si dala sprchu a oblékla se. Měly jsme se s Annou sejít na snídani.

Když jsem ji uviděla, sama už jsem byla vzhůru asi tři a půl hodiny. Anna vypadala, jako by rozlepila víčka ani ne před pěti minutami. Je vysoká a štíhlá, dlouhé hnědé vlasy jí splývají na ramena a dokonale ladí s jejím zlatohnědýma očima. Narodila se v Brazílii, kde taky až do třinácti žila. Na jejím přízvuku to pořád ještě bylo znát, zvlášť když byla rozrušená. Jinak se ale úplně amerikanizovala, asimilovala, zbavila se kulturní identity. Jsem si skoro jistá, že její jméno by se mělo vyslovovat s dlouhým *á*, ale ona už někdy na střední škole vzdala pokusy pořád to vysvětlovat, takže teď se představovala prostě jako Anna a nechala na každém, jak to vysloví.

To ráno měla na sobě široké tepláky, ve kterých jen dívka tak utlá jako ona nevypadá tlustá, mikinu na zip zapnutou až ke krku, vlasy stažené do culíku. Nešlo ani poznat, jestli pod ní má, nebo nemá

tričko, a mě napadlo, že takhle to Anna dělá, takhle dohání muže k šílenství. Vypadá jako nahá, i když je od hlavy k patě oblečená. A nijak, vůbec nijak se nedalo poznat, že to dělá úmyslně.

„Hezký tričko,“ prohodila jsem, když jsem si sundala sluneční brýle a posadila se naproti ní. Někdy jsem si dělala starosti, že moje průměrné tělo vypadá v kontrastu k jejímu obtloustlé, že moje všední, typické americké rysy jen podtrhují její exotickou krásu. Když jsem o tom žertovala, připomínala mi, že jsem blondýna ve Spojených státech, v zemi, kde blondýnky trumfnou všechny ostatní typy žen. Já barvu svých vlasů vždycky spíš považovala za slámovou nebo myší, ale rozuměla jsem, jak to myslí.

Ačkoli byla Anna tak nádherná, nikdy jsem od ní neslyšela, že by byla spokojená se svou vizáží. Když jsem si stěžovala, jak mi vadí moje malá prsa, připomněla mi, že mám dlouhé nohy, za jaké by ona zabíjela. Vždycky prohlašovala, jak nenávidí svoje krátké rasy a kolena a chodidla že má „jako troll“. Možná jsme všechny na stejné lodi. Možná si všechny ženy připadají jako na fotkách proměny „předtím“.

Anna už se usadila na zahrádce a dala si muffin a ledový čaj. Když jsem přišla k ní, naznačila, že by chtěla vstát, ale já se k ní sehnula a objala ji.

„Chceš mě za ten včerejšek zabít?“

„Cože?“ Natáhla jsem se po jídelním lístku. Nevím, proč jsem se s tím vůbec obtěžovala. Každou sobotu ráno jsem si dávala vejce Benedict.

„Upřímně, já si ani nepamatuju, co se dělo. Trochu si vybavuju, že jsme jely domů taxíkem, a taky žes mi zula boty, než jsi mě v posteli přikryla.“

Přikývla jsem. „Tak nějak to bylo. Na tři hodiny ses mi ztratila a pak jsem tě našla nahoře v koupelně, takže nemůžu sloužit, jak daleko jste se s tím klukem z posilovny dostali, ale umím si to představit...“

„Ne! Dělal jsem to s Jimem?“

Odložila jsem menu. „Co? S tím z tělocvičny? Já nevím, jak se jmenuje.“

„Jo, ten se jmenuje Jim.“

„Takže jste se aspoň stihli představit.“ Nevím proč, ale jméno Jim mi připadalo něčím směšné. Jako by dodávalo směšnost i tomu sva-
lovci. „To je ovesný muffin?“

Přikývla, a tak jsem si taky jeden vzala.

„My dvě jsme možná jediní dva lidi na planetě, kterým chutnají ovesný muffiny,“ prohlásila Anna a měla nejspíš pravdu. Často jsme nacházely styčné body v bezvýznamných záležitostech. Je jedno, jestli vám a někomu dalšímu chutnají tzatziki. Nic to nevypovídá o tom, jak spolu budete vycházet. A přece tyhle společné chutě nějak utužovaly naše pouto. Věděla jsem, že si taky objedná vejce Benedict.

„No, takže já tě viděla, jak se s ním objímáš, ale co se dělo pak, to už nevím.“

„Tak já si budu myslet, že to moc daleko nezašlo, protože už mi teď ráno napsal esemesku.“

„Teď je jedenáct.“

„Já vím. Přišlo mi, že píše nějak moc brzo. Ale je to lichotivý.“

„Co si dáte?“ Servírka, která nás přišla obsloužit, nebyla ta, na kterou jsme byly zvyklé. Tahle vypadala starší a jako by toho měla hodně za sebou.

„Jé, dobrý den. Asi se ještě neznáme. Já jsem Anna.“

„Daphne.“ Servírka očividně nestála o nové kamarádky, i když Anna v to zřejmě doufala.

„Co je s Kimberly?“ zeptala se servírky.

„To nevím. Jsem tady jen na záskok.“

„Aha. Tak s námi to budete mít jednoduché. Dáme si dvakrát vejce Benedict a pro mě taky ledový čaj,“ ukázala jsem na Anninu sklenici.

„Hned to bude.“

Když odešla, Anna se vrátila k naší předchozí debatě.

„Tak jsem uvažovala o novoročních předsevzetích,“ řekla a nabídla mi svůj čaj, dokud mi nepřinesou vlastní. Odmítla jsem, protože kdybych se od ní napila, Anna by to vzala jako svolení, že může pít z mého, až mi ho donesou, a obrátila by do sebe celou pitomou sklenici. Zнала jsem ji už dost dlouho na to, abych věděla, kudy mám vést hranici a jak to udělat nenápadně, aby si toho nevšimla.

„Aha, no a?“

„Napadlo mě něco radikálního.“

„Radikálního? Tak to jsem zvědavá.“

„Celibát.“

„Celibát?“

„Celibát. Jako nemít sex.“

„Já vím, co to znamená. Jen se divím proč.“

„Napadlo mě to dneska ráno. Je mi dvacet šest a včera jsem se tak nalila, že ani nevím, jestli jsem se s někým vyspala, nebo ne. Jsem mnohem blíže ke stylu ‚děvka‘, než jsem se kdy chtěla dostat.“

„Nejsi žádná děvka.“ Ani jsem nevěděla, jestli je to pravda.

„Ne, máš pravdu, nejsem. Zatím.“

„Třeba by stačilo přestat pít.“ Já měla k pití zvláštní vztah – mohla jsem pít a nemusela, bylo mi to skoro jedno. Zjistila jsem, že většina lidí to má jinak: buď jsou horlivě na straně pití, nebo abstinence. Anna byla to první.

„O čem to mluvíš?“

„No, přestat se opíjet.“

„Jako úplně?“

„Přestaň se tvářit, jako bych ti navrhovala něco absurdního. Je spousta lidí, co prostě nepijou.“

„Jo, Elsie, to je. Říká se jim alkoholici.“

Rozesmála jsem se. „Tak fajn, pití není problém. Střídání postelí jo.“

„Přesně. Takže prostě stop postelím.“

„A co jestli potkáš někoho, s kým chceš vážně být?“

„Tyhle kalhoty budu stahovat, až přijdu k brodu. Za poslední rok jsem nepotkala nikoho, kdo by stál za ten čas. A tak nějak nečekám, že by se to letos změnilo.“

Objevila se Daphne se dvěma vejci Benedict a mým ledovým čajem. Položila je před nás. Ani mě nenapadlo, jak velký mám hlad, dokud jsem neměla jídlo přímo před sebou. Pustila jsem se do něj.

Anna si taky strčila sousto do pusy a začala je žvýkat. Když už nehrozilo, že jí budou při mluvení lítat drobečky, dodala: „Teda, kdybych potkala někoho, do koho se zamiluju, tak je to jasný. Ale do té doby je tam zákaz vjezdu.“ Udělala před sebou z příboru X.

„To zní rozumně.“ Nejlepší na tomhle podniku bylo, že k věcím Benedict přidávali špenát. Bylo to trochu jako Benedict po florentsku. „Ale neznamená to, že já postele střídat nemůžu, doufám?“

„Ne, ty můžeš. Stejně nebudeš. Ale můžeš.“

Anna se brzo po snídani vydala zase na svou stranu města. Bydlela v Santa Monice, v apartmánu s výhledem na Tichý oceán. Kdyby mi pořád nenabízela, abych se k ní nastěhovala, hrozně bych jí to záviděla. Ale spolubydlení jsem odmítala: bylo mi jasné, že to jediné by mě mohlo přimět, abych Annu začala vážně nesnášet. Nikdy jsem nechápala, jak může žít tak, jak žije, z platu učitelky jógy na poloviční úvazek. Jako kdyby vždycky měla dost peněz na věci, které chtěla a potřebovala, právě když je chtěla a potřebovala.

Když odešla, vrátila jsem se do svého bytu. Přesně jsem věděla, jak strávím odpoledne. Byl nový rok, a mně by to nepřipadalo jako nový začátek, kdybych nepřestavěla nábytek. Problém byl v tom, že za ty dva roky, co jsem v bytě žila, jsem přestavěla nábytek už tolikrát, že jsem vyčerpala všechny rozumné možnosti. Svůj byt jsem milovala a tvrdě jsem pracovala, abych si ho mohla dovolit platit a zařídit ho. Vlastně jsem jen posunovala pohovku od jedné stěny ke druhé. A když mi nakonec došlo, že na tom původním místě to bylo nejlepší, byla jsem spokojená. Přestěhovala jsem knihovnu k protější zdi, prohodila konferenční stoly a usoudila, že tohle stěhování už nový rok uctilo dostatečně. Posadila jsem se na gauč, zapnula si televizi a usnula.

V pět odpoledne jsem se probudila. Sice začínal sobotní večer, kdy se od nezadaných lidí čeká, že budou chodit po barech nebo klubech a hledat si partnery, ale já se rozhodla pustit si televizi, číst si knížku a objednat si pizzu. Možná tenhle rok začnu konečně dělat to, co sama chci, bez ohledu na společenské normy. Možná.

Když se dalo do deště, pomyslela jsem si, že jsem dobře udělala. O pár hodin později volala Anna, aby se zeptala, co dělám.

„Jen se chci ujistit, že nesedíš na gauči a nekoukáš na televizi.“

„Cože? Proč bych se nemohla koukat na televizi?“

„Je sobota večer, Elsie. Zvedni se! Jdi ven! Navrhla bych, abys šla se mnou, ale mám rande s Jimem.“

„To ti ten celibát dlouho nevydržel.“

„Proč? Nebudu s ním spát. Jdeme na večeři.“

Zasmála jsem se. „Fajn, tak jo, a já strávím tenhle večer doma na gauči. Jsem unavená a ospalá.“

„Unavená a ospalá jsou synonyma. Přestaň se vymlouvat.“

„Tak dobře, jsem líná a někdy jsem ráda sama.“

„Aspoň že to přiznáš. Zavolám ti zítra. Drž mi palce, ať si dokážu nechat kalhotky.“

„Pochybuju, že moje palce něco zmůžou.“

„Hele!“

„Hele!“ oplatila jsem jí.

„Fajn, zítra ti to vylíčím.“

„Ahoj.“

Když už jsem měla v ruce telefon, objednala jsem si pizzu. Jakmile jsem se dovolala do Georgieho pizzerie, žena na telefonu mě varovala, že mi ji můžou přivést až za hodinu a půl. Na mou otázku proč lakonicky odpověděla: „Prší.“ Řekla jsem, že v tom případě se pro ni za půl hodiny zastavím sama.

Cestou do pizzerie jsem necítila nic. Žádná část mozku ani těla mi nenapovídaly, co se stane. Neměla jsem žádnou předtuchu. Vzala jsem si žluté holínky a džíny, které se nedaly popsat jinak než neforemné. Déšť mi přilepil vlasy k obličeji a já už vzdala pokusy si je odhrnovat.

Vůbec jsem si nevšimla, že tam Ben sedí, protože jsem se soustředila na to, abych si vyzvedla a zaplatila svou pizzu. Když mi pokladní sdělila, že to bude ještě deset minut trvat, posadila jsem se na lavičku před výdejnou, a teprve v tu chvíli si všimla, že tam čeká už někdo další.

Srdce se mi nezrychlilo. Vůbec mi nedošlo, že je to On, ten muž, o kterém jsem snila od dětství, když jsem si představovala, jak asi bude vypadat můj manžel. Před sebou jsem viděla obličej, o kterém jsem vždycky snila, a já ho nepoznala. Myslela jsem jen na to, že ten chlap nejspíš dostane pizzu dřív než já.

Vypadal hezky – takovým tím způsobem, který naznačoval, že si to vůbec neuvědomuje. Nebylo v tom žádné úsilí, žádné sebevědomí. Byl vysoký a štíhlý, se širokými rameny a silnými pažemi. Jeho džíny měly ten správný odstín modré, jeho košile zdůrazňovala šedý

nádech jeho zelených očí. Ty byly v ostrém kontrastu k jeho hnědým vlasům. Posadila jsem se vedle něj a odhrnula si vlasy přilepené k čelu dozadu. Vytáhla jsem mobil, abych si zkontrolovala e-maily nebo se nějak jinak zabavila při čekání.

„Ahoj,“ pozdravil mě. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že mluví opravdu na mě. To už jsem se na něj zadívala líp.

„Ahoj,“ odpověděla jsem. Pokusila jsem se už nic dalšího nedodat, ale ticho mi vždycky připadalo trapné. „Měla jsem si to nechat dovézt domů.“

„A přijít o tohle všechno?“ Mávl rukou, aby poukázal na lacinou, rádoby italskou výzdobu restaurace. Zasmála jsem se. „Hezky se směješ,“ prohlásil.

„Ale prosím tě.“ Moje matka mě naučila, jak přijímat poklony, vážně, ale stejně jsem pokaždé ucukla, jako bych se popálila. „Totiž, děkuju. To má člověk odpovědět. Děkuju.“

Všimla jsem si, že jsem podvědomě natočila celé tělo k němu. Četla jsem ty články o řeči těla a rozšíření zorniček, když jsou k sobě lidé přitahováni, ale kdykoli jsem se dostala do situace, kdy by mi tyhle znalosti vážně k něčemu byly (*Má rozšířené zornice? Líbím se mu?*), byla jsem tak rozrušená, že jsem se na to nedokázala soustředit a něco z toho vytěžit.

„Ne, máš mi poklonu vrátit,“ odvětil s úsměvem. „Abych věděl, jak si stojím.“

„Aha,“ hlesla jsem. „No ale teď už ti to nic moc nenapoví, ne? Když sis o to sám řekl...“

„Věř mi, napoví.“

„Tak jo.“ Přejela jsem ho pohledem od hlavy k patě. Dala jsem si záležet, aby to vypadalo, že si ho prohlížím opravdu detailně, on natáhl nohy a narovnal krk. Napřímil ramena, vypnul hrudník. Obdivovala jsem strniště na jeho bradě, to, jak s ním vypadá nenuceně atraktivní. Oči mi sklouzly ke svalům na jeho pažích. Chtělo se mi říct „máš úžasný ruce,“ ale na to jsem neměla. Rozhodla jsem se neriskovat.

„No?“ pobídl mě.

„Líbí se mi tvoje tričko,“ odpověděla jsem. Bylo v odstínu vřesově šedé, s obrázkem ptáka.

„Hm.“ Přísahám, že jsem v jeho povzdechu slyšela opravdové zklamání. „Tak teď už vím, jak si stojím.“

„Co je?“ vzdorovitě jsem se usmála. „Vždyť je to milá poklona.“

Zasmál se. Nedával najevo ani přehnaný zájem, ani zoufalou snahu. Nebyl ani lhostejný nebo nad věcí, prostě... byl. Nevěděla jsem, jestli tohle dokáže s každou ženou, jestli se umí bavit se všemi, jako by je znal už léta, nebo jestli to tak měl jen se mnou. Na tom nezáleželo. Stejně to fungovalo. „Jo, je to milý,“ souhlasil, „ale nepokusím se říct si o tvoje telefonní číslo. Když ti holka pochválí oči, vlasy, vousy, svaly, jméno – znamená to, že by šla na rande. Ale tričko? To znamená, že tě utřela.“

„Počkej – to není...“ začala jsem, ale přerušili mě.

„Ben Ross!“ zavolala pokladní a mladík vyskočil. Podíval se mi do očí a vyzval mě: „Nezapomeň, cos měla na jazyku.“

Zaplatil za pizzu, srdečně pokladní poděkoval a vrátil se vedle mě na lavičku.

„Stejně si myslím, že kdybych tě pozval na rande, odpálkuješ mě. Odpálkuješ?“

Ne, rozhodně ne. Jenže já se styděla a snažila se nevypadat moc dychtivě. Zešíroka jsem se na něj usmála, protože jsem nedokázala potlačit uspokojení. „Vychladne ti pizza,“ prohodila jsem.

„Kašlu na pizzu,“ mávl rukou. „Tak ven s tím. Můžu dostat tvoje číslo?“

A bylo to tady. Hop, nebo trop. Jak mám odpovědět, aby nepoznal, že ze mě tryská nervózní dychtivost? „Můžeš. A dostaneš.“

„Elsie Porterová!“ vykřikla pokladní. Zřejmě ne poprvé, ale byli jsme s Benem tak pohlčení naším hovorem, že jsme ji nevnímali.

„Jé, promiň... to jsem já. Ehm... počkej tady.“

Zasmál se a já šla zaplatit za pizzu. Když jsem se vrátila, měl už vytažený telefon. Nadiktovala jsem mu svoje číslo a vzala si jeho.

„Zavolám ti brzo, jestli ti to nevadí? Nebo mám dodržet ten třídení odstup? Je to tvůj styl?“

„Ne, není,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Čím dřív, tím líp.“

Natáhl ke mně ruku. Stiskla jsem mu ji.

„Ben.“

„Elsie,“ představila jsem se a poprvé mě napadlo, že jméno Ben je nejhezčí, jaké jsem kdy slyšela. Usmála jsem se na něj. Nemohla jsem si pomoci. Usmál se taky a poklepal na pizzu. „Tak zatím.“

Přikývla jsem. „Zatím ahoj.“ Vydala jsem se ke svému autu jako omámená.

ČERVEN

S trhla jsem magnetku z pizzerie z lednice a pokusila se ji rozlomit, ale svými slabými prsty jsem to nedokázala. Jen se ohýbala a pružila. Uvědomila jsem si, jak je to marné – jako bych tím, že zničím magnet, mohla nějak odlehčit svou bolest. Vrátila jsem ho na lednici a zavolala Susan.

Vzala to po druhém zazvonění.

„Susan? Dobrý den. Tady je Elsie.“

„Dobrý den. Můžeme se odpoledne sejít a probrat přípravy na obřad?“

„Obřad?“ Nechápala jsem, o čem Susan mluví. Pohřební obřad. Na to jsem vůbec nepomyslela. Ale pochopitelně. Muselo se to naplánovat, pečlivě stanovit způsob truchlení. Člověk nemůže ani trpět v klidu. Musí to dělat s americkou formálností, dodržovat obyčeje. Příštích pár dnů se budou řešit smuteční oznámení, nekrology, kondolence. Výběr rakve, objednání hostiny. Šokovalo mě, že mě do toho chtěla vůbec zapojit.

„Jistě. Určitě,“ odpověděla jsem a snažila se dodat svému hlasu zdání výkonnosti. „Kde se chcete sejít?“

„Bydlím v hotelu Beverly,“ sdělila mi a pak mi vysvětlila, kde to je, jako bych už dávno nebydlela v Los Angeles.

„Aha,“ hlesla jsem. „Nevěděla jsem, že jste tady ve městě.“ Bydlela asi tak dvě hodiny cesty odtud. To si nemůže zůstat doma? Nemůže pro mě udělat aspoň tohle?

„Musí se toho hodně zařídit, Elsie. Můžeme se sejít dole v baru.“ Její hlas zněl stroze, lhostejně, chladně. Slíbila jsem jí, že tam budu ve tři. Byla skoro jedna. „Jak vám to bude vyhovovat,“ odpověděla a položila telefon.

Nevyhovovalo mi to, ani ve tři, ani nikdy jindy. Vyhovovalo by mi zalézt do postele, usnout a už se nikdy nevzbudit. Nebo být teď